

Μπήκαν στην τρίτη βδομάδα απεργίας

Δύο βδομάδες συνεχόμενης απεργίας έχουν συμπληρώσει οι δημόσιοι υπάλληλοι της Νότιας Αφρικής και συνεχίζουν μέχρι να αναγκάσουν την κυβέρνηση να δώσει σοβαρές αυξήσεις στους μισθούς τους. Η μάχη των δημόσιων υπάλληλων έχει μετατραπεί σε τεράστια κρίση για την κυβέρνηση που δεν μπορεί να αντέξει την απεργία διαρκείας αλλά ταυτόχρονα δεν θέλει να υποχωρήσει στα αιτήματα των απεργών.

Η απεργία διαρκείας ξεκίνησε στις 18 Αυγούστου και τα δύο βασικά αιτήματα είναι αύξηση 8,6% στους μισθούς (μια μονάδα πάνω από τον πληθωρισμό) και διπλασιασμός του επιδόματος κατοικίας. Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί το στρατό, την αστυνομία και τα δικαστήρια για να σπάσει την απεργία. Από τις πρώτες μέρες έξι κρατικά νοσοκομεία μπήκαν κάτω από τον έλεγχο του στρατού για να παραμείνουν σε λειτουργία ενώ μέσα σε μια βδομάδα ο στρατός λειτουργούσε 37 νοσοκομεία και τη δεύτερη βδομάδα 58. Ταυτόχρονα η αστυνομία κάνει επιθέσεις σε απεργιακές φρουρές και συλλαμβάνει δεκάδες απεργούς. Τα δικαστήρια έχουν βγάλει αποφάσεις που απαγορεύουν σε όσους εργάζονται σε ευαίσθητες υπηρεσίες να απεργούν. Παρόλα αυτά, τα 1,3 εκατομμύρια δημόσιοι υπάλληλοι, ανάμεσά τους οι εκπαιδευτικοί, οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία συνεχίζουν ακάθεκτοι την απεργία τους.

Επιπτώσεις

Την Πέμπτη 2 Σεπτεμβρίου, η απεργία θα γίνει γενική όπως έχει αποφασίσει η γενική συνομοσπονδία COSATU. Τα αφεντικά έχουν τρομοκρατηθεί για το τι επιπτώσεις θα έχει ιδιαίτερα η απεργία στα ορυχεία.

Παράλληλα, οι εργάτες στη βιομηχανία ελαστικών έκαναν απεργία τη Δευτέρα 30 Αυγούστου και απειλούν με συνέχεια. Οι περισσότεροι από αυτούς τους απεργούς δουλεύουν για μεγάλες εταιρείες ελαστικών όπως η Dunlop, η Continental και η Bridgestone. Η προοπτική της απεργιακής δράσης και στον ιδιωτικό τομέα δημιουργεί μεγάλο πρόβλημα για την κυβέρνηση, ιδιαίτερα όταν η βασική επιχειρηματολογία παρουσιάζει τους δημόσιους υπάλληλους ως ειδική περίπτωση. Η κυβέρνηση αποκαλεί τους απεργούς δημόσιους υπάλληλους ανεύθυνους



Οι απεργοί διαδηλώνουν μαζικά στους δρόμους

και εγωιστές ενώ τους καταλογίζει το θάνατο ασθενών στα νοσοκομεία. Με αυτά τα επιχειρήματα δίνει πράσινο φως στους μπάτσους για κάθε είδους αγριότητα. Ολα αυτά σε μια χώρα που δύο εκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε παραγκουπόλεις και ο μισός πληθυσμός έχει εισόδημα κάτω από 40 ευρώ το μήνα.

Το συνδικάτο των ενόπλων δυνάμεων δηλώνει τώρα ότι θα προχωρήσει σε απεργία για να μη χρησιμοποιούνται οι φαντάροι ως απεργοσπαστές. Η απειλή αυτή έκανε την κυβέρνηση να κάνει λόγο για κατάργηση των συνδικάτων μέσα στο στρατό. Οι κατακτήσεις του κινήματος ενάντια στο apartheid παρουσιάζονται πλέον ως υπερβολές.

Η Κλερ Σερούτι, μέλος του **Keep Left**, αδελφής οργάνωσης του ΣΕΚ στη Νότια Αφρική συμμετείχε σε απεργιακές φρουρές μαζί με άλλους συμπαραστάτες. «Η πρώτη μου εντύπωση είναι ότι σε σύγκριση με τη μεγάλη απεργία στο δημόσιο τομέα το 2007, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη συμμετοχή. Πήγα στην απεργιακή φρουρά στο Νοσοκομείο Χέλεν Τζόζεφ. Το 2007 δεν υπήρχε απεργιακή φρουρά. Τώρα έχουν μπλοκάρει την πύλη. Οι εκπαιδευτι-

κοί έχουν μπλοκάρει την κεντρική λεωφόρο. Η αστυνομία χρησιμοποιεί πολλή βία. Επιτίθενται στους απεργούς στο νοσοκομείο χωρίς καν προειδοποίηση».

Οι απεργοί επισημαίνουν ότι βρέθηκαν λεφτά για το Μουντιάλ, ακόμη και όταν χρειάστηκε να ξεπεραστεί κατά πολύ ο προϋπολογισμός, αλλά δεν βρίσκονται για να δοθούν αξιοπρεπείς μισθοί. «Η πραγματικότητα στη Νότια Αφρική είναι ότι οι εργάτες ακόμη παλεύουν για να καλύψουν το χάσμα της ανισότητας που δημιούργησε το apartheid», λέει η Κλερ.

Οργή

Όσο προχωράει η απεργία, τόσο πιο πολύ εξοργίζονται οι εργάτες: «Θυμάμαι ότι στις απεργίες του 2007, οι συγκεντρώσεις ξεκινούσαν με την κραυγή 'Ζήτω το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσσο' (το κυβερνών κόμμα). Ακόμη και τότε δεν υπήρχε πολύ καλή ανταπόκριση. Σήμερα κανείς δεν λέει το σύνθημα. Είναι μεγάλη η οργή ανάμεσα στα μέλη του κόμματος» συνεχίζει η Κλερ.

Ο Τζέικομπ Ζούμα εκλέχτηκε πρόεδρος της Νότιας Αφρικής το Μάη του 2009, έχοντας διαδεχθεί τον

Τάμπο Μπέκι στην ηγεσία του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσσου. Είχε την υποστήριξη των συνδικάτων και του Κομμουνιστικού Κόμματος και η αλλαγή ηγεσίας συμβόλιζε την απομόνωση του νεοφιλελευθερισμού στο εσωτερικό του κόμματος και τη στροφή προς τα Αριστερά. Οι περισσότεροι πίστευαν ότι με τον Ζούμα στην ηγεσία, το κόμμα που κυβερνά τη Νότια Αφρική από το 1994 και την πτώση του apartheid θα νοιαζόταν περισσότερο για τις ανάγκες των εργατών και των φτωχών.

«Τα συνδικάτα πίστευαν ότι ο Ζούμα θα ήταν πιο φιλικός και λιγότερο νεοφιλελεύθερος από τον Μπέκι» λέει η Κλερ. «Τώρα υπάρχει πολύς θυμός εναντίον του. Βγήκε και επιτέθηκε στους απεργούς λέγοντας ότι μπορεί να τους απολύσει όλους».

Η απεργία διαρκείας των δημόσιων υπάλληλων δείχνει ότι έχει επανέλθει η αυτοπεποίθηση στους νοτιοαφρικανούς εργάτες και η «αριστερή» κυβέρνηση του Ζούμα βλέπει πολύ γρήγορα πόσο δύσκολο θα είναι να τους καθυποτάξει.

Νίκος Λούντος

Ένα καράβι για το Πακιστάν

Η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδας κάνει έκκληση για άμεση στήριξη των θυμάτων των καταστροφικών πλημμύρων στο Πακιστάν, παίρνοντας την πρωτοβουλία «Ένα καράβι για το Πακιστάν». Ενώ οι ΗΠΑ και οι διεθνείς της φίλοι, ανάμεσά τους και η ελληνική κυβέρνηση δίνουν δισεκατομμύρια για την κατοχή του Αφγανιστάν και για τη συνεργασία με τον πακιστανικό στρατό, μοιάζουν να έχουν ξεχάσει εντελώς τα εκατομμύρια πρόσφυγες που έχασαν τα σπίτια τους, τη γη τους και τα υπάρχοντά τους. Η μόνη τους έγνοια είναι αν η καταστροφή δώσει ακόμη μεγαλύτερες δυνατότητες στους Πακιστανούς Ταλιμπάν.

Στον αντίποδα, η Πακιστανική Κοινότητα επισημαίνει ότι «Η ανθρωπιστική καταστροφή δεν έχει προηγούμενο με τουλάχιστον 3000 νεκρούς ανάμεσα στα είκοσι εκατομμύρια πλημμυροπαθών και τα πέντε εκατομμύρια αστέγους. Τριάμισι εκατομμύρια παιδιά αντιμετωπίζουν πρόβλημα πρόσβασης σε πόσιμο νερό με συνέπεια την έκθεσή τους σε κινδύνους σοβαρών ασθενειών όπως η ελονοσία. Η μόνη ελπίδα για τη σωτηρία εκατομμυρίων ζώων που κινδυνεύουν είναι η άμεση αποστολή βοήθειας πριν είναι αργά. Καλούμε όλους, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν, να συνδράμουν αποφασιστικά για να φύγει άμεσα ένα καράβι αλληλεγγύης στους πλημμυροπαθείς».

Σύσκεψη

Το θέμα συζητήθηκε στη σύσκεψη της Κίνησης Ενωμένοι Ενάντια στο Ρατσισμό και τη Φασιστική Απειλή που έγινε τη Δευτέρα 30/8. Στη σύσκεψη συμμετείχαν συνδικαλιστές από την ΠΟΣΠΕΡΤ, την ΟΙΕΑΕ, το Δικηγορικό Σύλλογο Αθήνας και Θεσσαλονίκης, εκπρόσωποι της Πακιστανικής Κοινότητας, της Κοινότητας του Μπαγκλαντές, μέλη της Ένωσης Μεταναστών Εργατών, ιρανοί πρόσφυγες και άλλοι.

Αποφασίστηκε η καμπάνια για τη συγκέντρωση βοήθειας να ξεκινήσει άμεσα, με την έκδοση κουπονιών και μαζική απεύθυνση σε σωματεία και ομοσπονδίες. Ένα από τα πρώτα συνδικάτα που έχουν ήδη αρχίσει να συγκεντρώνουν βοήθεια είναι αυτό της ΠΟΣΠΕΡΤ. «Έχουμε ήδη ενημερώσει τους συναδέλφους και στην Αθήνα και στους περιφερειακούς σταθμούς της ΕΡΤ», είπε η **Βάνα Μπρατάκου** στη σύσκεψη. «Έχουμε επίσης ενημερώσει την Πανελλήνια Ομοσπονδία Εθελοντών Αιμοδοτών, στην οποία συμμετέχει η Τράπεζα αίματος της ΠΟΣΠΕΡΤ και έχει άλλους 104 Συλλόγους Μέλη».

«Πρέπει να εξασφαλίσουμε ότι η βοήθεια που θα συγκεντρώσουμε θα πάει στον κόσμο που την έχει ανάγκη και όχι στην κυβέρνηση», είπε ο **Ζέιν Ουλά Αμπεντίν** πρόεδρος της κοινότητας Μπαγκλαντές. «Μπορούμε να εξασφαλίσουμε μεγάλη βοήθεια. Αν βγούμε σε κάθε πλατεία της Αθήνας για 5-6 ώρες και μαζέψουμε από 1 ευρώ θα μαζέψουμε μεγάλο ποσό. Σε αυτό δεν πρέπει να αφήσουμε μόνη την Πακιστανική Κοινότητα. Πρέπει να βοηθήσουμε όλες οι Κοινότητες. Μπορούμε επίσης να στήσουμε περίπτερα. Πριν από μερικά χρόνια είχαμε μαζέψει με αυτόν τον τρόπο 3 τόνους φάρμακα που τα στείλαμε στο Μπαγκλαντές. Έτσι πρέπει να οργανώσουμε την καμπάνια».